

Arrest

nr. 154 636 van 15 oktober 2015
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (rolnr. : RvV X) met bevel om het grondgebied te verlaten (rolnr. : RvV X) (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIERICKX, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 15 oktober 2014 toe op Belgisch grondgebied en legde op diezelfde dag een aankomstverklaring (bijlage 3) af bij het gemeentebestuur van Ninove. Verzoekster werd toegelaten tot verblijf tot 13 januari 2015. Verzoekster was vergezeld van haar twee minderjarige kinderen, die beiden in het bezit werden gesteld van een melding van aanwezigheid (bijlage 3ter).

1.2. Zowel de minderjarige zoon van verzoekster M. M. E. D. als haar minderjarige dochter M. N. M. I. H. dienden op 26 november 2014 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als burger van de Unie - houder van toereikende bestaansmiddelen.

1.3. Verzoekster diende op 26 november 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige zoon M. M. E. D.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 17 april 2015 naar aanleiding van de in punt 1.2 vermelde aanvragen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevelen tot terugbrenging (bijlagen 20 en bijlagen 38) ten aanzien van verzoeksters minderjarige zoon en minderjarige dochter.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 17 april 2015 eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoekster. Verzoekster werd hiervan op 12 mei 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 26/11/2014 werd ingediend door: N.(...) M.(...), G.(...), Nationaliteit: Kameroen; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...) verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene deed een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlandse kinderen (M.(...) M.(...) E.(...)).

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers haar kinderen niet meer komen vervoegen, gezien het minderjarig kind zelf het verblijfsrecht niet kunnen genieten.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als ascendent aangevraagd op 26/11/2014 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster op 5 juni 2015 twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen de beslissing van 17 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV X houdende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV X houdende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Aangezien beide verzoekschriften betrekking hebben op beslissingen die in één en hetzelfde document (instrumentum) werden opgenomen, bestaat er wegens verknochtheid reden om beide zaken in het belang van een goede rechtsbedeling samen te voegen.

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van haar verzoekschrift dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en ondubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, waarbij verder gewag wordt gemaakt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt daarbij het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag voor een verklaring van inschrijving van verzoekende partij af te wijzen:

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend voor de twee minderjarige kinderen van verzoekende partij, M.(...) N.(...) M.(...) I.(...) H.(...) en M.(...) M.(...) E.(...) D.(...), werden geweigerd omdat de kinderen niet voldoen aan de voorwaarde van beschikking van voldoende bestaansmiddelen.

Deze beslissing werd genomen om reden dat er niet afdoende zou worden aangetoond dat verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij legde nochtans verschillende bewijsstukken voor waaruit blijkt dat zij op regelmatige basis via interimovereenkomsten werkt en voldoende op zoek gaat naar werk.

Op heden heeft zij bovendien vooruitzicht op vast werk, dewelke volledig verstoord kan worden door de negatieve beslissingen die werden genomen ten aanzien van verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, kan bezwaarlijk beweerd worden dat er een reëel risico zou bestaan dat verzoekende partij of zijn familie ten laste van de Belgische openbare overheden zouden vallen.

Niet aangetoond over een geldige ziektekostenverzekering te beschikken

Bij de aanvraag werd een verklaring voorgelegd van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen dat verwijst naar de opstart van de inschrijving, na afgifte van een gezinssamenstelling door het gemeentebestuur. Deze verklaring werd niet aanvaard als het bewijs van een effectieve inschrijving bij het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen.

Intussen is de inschrijving bij het ziekenfonds echter volbracht, hetgeen blijkt uit de bijgevoegde stukken. Het overmaken van deze stukken moet voldoende zijn om aan te tonen dat verzoekende partij over een geldige ziektekostenverzekering beschikt.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hierbij stelt verzoekster het volgende:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de exacte inkomsten van verzoekende partij en toch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken mevrouw N.(...) M.(...) op de hoogte gebracht van het feit dat haar exacte inkomsten dienden worden voorgelegd.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging en van de aanvraag voor verklaring tot inschrijving van verzoekende partij zijn besloten, nu blijkt dat mevrouw N.(...) M.(...) zelf beschikt over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Niet enkel werkt zij op regelmatige basis via interimovereenkomsten en heeft zij vooruitzichten op vast werk, zij beschikt hier bovendien over familie in België die steeds bereid zijn financieel te helpen.

Verzoekende partij voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan met haar minderjarige kinderen.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een attest van lidmaatschap van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen op datum van 18 mei 2015 toegevoegd.

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide hierboven aangevoerde middelen tegen de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden gezamenlijk behandeld.

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit de middelen blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de motiveringsplicht als bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Het vijfde lid van voormeld artikel uit het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de beslissing wordt verder verwezen naar artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

3.8. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt op grond van de vaststelling dat de burger van de Unie in functie waarvan verzoekster haar verblijfsrecht aanvraag, zelf geen verblijfsrecht geniet, besloten dat verzoekster deze burger van de Unie niet kan komen vervoegen.

3.9. In haar middelen betoogt verzoekster dat zij niet ten laste zou vallen van de Belgische overheid en dat zij wél over een geldige ziektekostenverzekering beschikt. Met deze kritiek richt verzoekster zich echter tegen de overwegingen uit de beslissing die werd getroffen ten aanzien van haar minderjarige zoon naar aanleiding van diens aanvraag van verklaring van inschrijving (bijlage 19) als burger van de Unie – beschikker over toereikende bestaansmiddelen (zie punt 1.2 en punt 1.4). Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. De Raad merkt dan ook op dat verzoekster er met haar argumenten niet in slaagt de pertinente overweging uit de thans bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Het komt vanzelfsprekend over dat zij geen verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie kan bekomen indien de referentiepersoon zelf niet van een verblijfsrecht kan genieten.

3.10. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De middelen aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn ongegrond.

3.11. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten werpt verzoekster in haar eerste middel de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 3, 5 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Kameroen terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met twee minderjarige kinderen, haar meerderjarige dochter en haar echtgenoot en kinderen.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt en de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen steeds het belang van het kind voorop dient te staan, dat de Staat de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders dient te eerbiedigen en dat elk kind het recht heeft op te groeien bij zijn ouders en om met beide ouders contact te onderhouden.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting :

Verzoekende partij heeft duidelijk aangegeven dat zij een gezin vormt met haar meerderjarige dochter, G.(...) C.(...) M.(...), haar echtgenoot en twee kinderen, zoals hierboven reeds vermeld.

Zij rekent enorm op de steun die zij hier krijgt van haar familie en biedt op haar beurt heel veel steun aan hen. Bovendien beschikt de meerderjarige dochter van verzoekende partij hier wel degelijk over wettig verblijfsrecht en zal zij dus in België blijven wonen.

Er is zeker en vast sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

Zo verzoekende partij en haar minderjarige kinderen gedwongen het land dienen te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij houdt niet alleen een inbreuk in op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, doch zou evenmin de proportionaliteitstoets van artikel 8

*EVRM doorstaan!
Het middel is gegrond.”*

In een tweede middel ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt de schending aangevoerd van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en ondubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, waarbij verder gewag wordt gemaakt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster zet in haar tweede middel het volgende uiteen:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen:

(...)

Het spreekt voor zich dat het voorgaande element absoluut onvoldoende is om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen. De motivering van het bevel is bijgevolg ondermaats.

De aangehaalde argumenten van de Dienst Vreemdelingenzaken houden geen onoverkomelijke indicatie in dat verzoekende partij niet het nodige kan doen om een verblijf van meer dan drie maanden te bekomen op basis van haar band met haar minderjarige Spaanse kinderen.

De argumenten zijn alleszins niet voldoende om verzoekende partij en haar minderjarige kinderen te verplichten om per direct het Belgische grondgebied te verlaten. Zeker niet aangezien het gezin hier over andere familie beschikt waar zij verblijven en die hun enige steun en toeverlaat vormen.

Men gaat volledig voorbij aan dit feit, evenals het feit dat de minderjarige kinderen , I.(...) en E.(...), hier school lopen en indien zij gedwongen het land moeten verlaten zij ook hun school, familie en vrienden moeten achterlaten.

Er wordt ook geen rekening gehouden met de band van verzoekende partij met de Belgische arbeidsmarkt. Zij heeft voldoende aangetoond dat zij hier steeds aan het werk is of werk aan het zoeken is en dat dit ook steeds lukt. Verzoekende partij heeft bovendien vooruitzichten op vast werk, welke haar volledig worden ontnomen door haar te dwingen het grondgebied te verlaten en elders opnieuw te beginnen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

In een derde middel werpt verzoekster een schending op van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hierbij stelt verzoekster het volgende:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende werd ingelicht over de inspanningen van verzoekende partij om te werken zodat zij in het onderhoud van haar kinderen kan voorzien..

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een leven opbouwde in België en zich inmiddels

volledig integreerde en de Nederlandse taal aanleert.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot terugbrenging in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel tot terugbrenging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.”

3.12. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie tegen de verwijderingsmaatregel aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.13. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit de middelen blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

3.14. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.16. Zowel bij het beoordelen van de motiveringsplicht als bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.17. Los van de vraag of de bepalingen van het IVRK directe werking hebben en de schending ervan op dienstige wijze kan worden aangevoerd, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat om uiteen te zetten op elke wijze deze bepalingen dan wel geschonden worden. In die zin is het eerste middel dan ook onontvankelijk. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.18. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, niet genomen op basis van een loutere verwijzing naar de weigering van het verblijfsrecht

van haar minderjarige kinderen, doch op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

3.19. Door louter te stellen dat *“het voorgaande element absoluut onvoldoende is om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen”*, en haar bewering dat zij *“niet het nodige kan doen om een verblijf van meer dan drie maanden te bekomen op basis van haar band met haar minderjarige Spaanse kinderen”*, doet verzoekster geen afbreuk aan de simpele vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij niet aantoonde dat zij langer dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn op het Belgisch grondgebied verblijft en die volstaat om het bevel op afdoende wijze te schragen tenzij er sprake is van een miskenning van een hogere rechtsnorm.

3.20. De verklaringen van verzoekster omtrent haar familie in België, het feit dat haar kinderen hier school lopen en het gegeven dat zij een band heeft met de Belgische arbeidsmarkt, dat zij haar leven in België heeft opgebouwd, hier geïntegreerd is en Nederlands leert zijn evenmin van aard om aannemelijk te maken dat in haar geval geen toepassing diende te worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.21. Het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.22. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.23. Verzoekster voert aan dat ze een gezin vormt met haar wettig in België verblijvende meerderjarige dochter G. C. M., de echtgenoot van haar meerderjarige dochter en haar twee minderjarige kinderen. Verzoekster stelt dat zij veel steun van hen ontvangt, dat zij hen zelf ook ondersteunt en dat *“er zeker en vast sprake (is) van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.”* Indien verzoekster samen met haar twee minderjarige kinderen het land dienen te verlaten, waardoor zij zou gescheiden worden van haar meerderjarige, gehuwde dochter, zou er volgens haar sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.24. De Raad wijst erop dat alle leden van het kerngezin van verzoekster, met name verzoekster zelf en haar twee minderjarige kinderen aan verwijderingsmaatregelen onderhevig zijn, zodat de beslissingen geen scheiding van de leden van dit kerngezin met zich brengt. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009;

EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; MOLE N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Met haar betoog over het gezinsleven toont verzoekster de vereiste band van afhankelijkheid van haar meerderjarige dochter en diens echtgenoot niet aan, waardoor er niet kan gesproken worden van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

3.25. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV Xen RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN